

Пакъ отивамъ. Казватъ ми, че комитетътъ не издава никакви удостоверения. Съ тая служба билъ натоваренъ Отдѣлътъ за **Социални грижи**.

Казвамъ си: „Прекрасно е наредена работата. Социално бедствие — Социални грижи“.

Представихъ се въ този отдѣлъ.

— Защо ни създавате излишна работа, когато въ бирничеството е изпратенъ списъкъ на всички пострадали? заяви г-нъ началникътъ.

— Така е, но въпрѣки всичко, искатъ отдѣлно удостоверение.

Началникътъ на Социалнитѣ грижи се подвоуми, но все пакъ ми издаде исканото удостоверение.

Да се издаде е едно, да се подпише — друго, Принуденъ бѣхъ да се разхождамъ въ четири канцеларии, докато, най-сетне, удостоверението биде украсено съ надлежнитѣ подписи и печати.

Доволенъ отъ успѣха си, решихъ да си почина поне единъ день — бѣше недѣля.

На следния день се отправихъ въ бирничеството, кждето съ чувство на изпълненъ граждански дългъ представихъ това знаменито удостоверение.

— **Не е потрѣбно** — заяви любезно бирникътъ, — понеже **сте вписани въ пострадалитѣ. Списъкътъ е при мене.**

Азъ изгубихъ съзнание“.

*

Кажете, читатели: не е ли голѣмъ подвигъ да си платишъ данъка, дори и тогава, когато имашъ пари? — И смѣшно, и тѣжно.

Опасни за спокойствието на държавата бюрократични поредки.

